

Nouă

Thomas mă lasă pe aleea din fața casei. Mârâie în continuare despre Morfran și Riika și biscuiții cu ghimbir. Mă bucur că nu voi asista la confruntare. Personal, cred că dacă a mâncat niște biscuiți vechi e floare la ureche prin comparație cu faptul că a fost trimis în vizită la un membru mort al familiei, dar ce știu eu, fiecare cu nemulțumirile lui. Și aparent, a lui Thomas este devorarea de gustări ale persoanelor decedate.

Printre mormăieli și scuipat pe geamul mașinii, Thomas m-a informat că va avea nevoie de cel puțin o săptămână pentru a face cercetări asupra tobei lapone și a stabili ritualul potrivit pentru a o chema astfel pe Anna. Am dat din cap, afișând cea mai înțelegătoare expresie de care sunt capabil, luptându-mă din răspuțeri cu impulsul de a pune mâna pe prima pereche de bețe întâlnite în cale și a porni să bat cu ele în toba proptită în poală. Dar ce prostie ar fi din partea mea! E musai să fiu atent și să fac lucrurile așa cum trebuie. Nu înțeleg ce fel de gânduri îmi trec prin cap. Intru în casă și descopăr că nu pot sta locului. Nu vreau să mănânc ori să mă uit la televizor. Nu vreau să fac nimic altceva decât să aflu mai multe.

Mama intră pe ușă la zece minute după mine. Ține în brațe o cutie imensă cu pizza și se oprește când vede cum mă foiesc de colo-colo.

— Ce e?

— Nimic, răspund. În după-amiaza asta am făcut o vizită interesantă unei mătuși moarte a lui Thomas. Ne-a oferit o cale de comunicare cu Anna.

Face ochii puțin mai mari, dar altfel n-are nicio reacție. Am chiar impresia că ridică din umeri înainte de a dispărea din living în bucătărie. Simt furnicături de furie în încheieturile mâinii. Mă așteptam la mai mult. Mă așteptam s-o văd entuziasmată, chiar fericită la gândul că aș putea vorbi din nou cu Anna, pentru a mă asigura că totul e în regulă cu ea.

— Tu ai avut o conversație cu mătușa moartă a lui Thomas, zice calmă mama în timp ce deschide cutia cu pizza. Iar eu am discutat în după-amiaza asta cu Gideon.

— Ce ai făcut?!! Doar nu ți-am spus că la restaurantul Gargoyles au introdus un nou fel în meniul zilei... Sau că mi-am scrântit un deget de la picior, deși poate că asta ți-ar fi atras mai mult atenția.

— Mi-a zis c-ar trebui s-o lași baltă.

— Ce naiba e cu voi? Nu faceți decât să-mi spuneți s-o las baltă. Să-mi văd mai departe de viața mea. De parcă ar fi ușor. De parcă aș putea să suport să o văd cum suferă. Ce naiba! Carmel a ajuns să creadă despre mine că sunt un psihopat!

— Liniștește-te, Cas, zice mama. Gideon are motivele lui să te sfătuiască așa. Iar eu cred că are dreptate. Chiar simt că se petrece ceva.

— Dar nu știi ce, nu-i așa? E ceva de rău, dar nu știi ce anume și crezi c-ar trebui să las ca lucrurile astea rele să i se întâmple în continuare Annei? De unde până unde ți-a venit ideea asta? Vreo intuiție feminină?

— Hei! se răstește mama la mine pe un ton grav.

— Scuze, retractez eu imediat.

— Nu sunt numai o mamă care-și face griji pentru fiul ei, Theseus Cassio Lowood. Mai sunt și vrăjitoare. Și-n branșa asta intuiția este foarte importantă. Își ține maxilarul încleștat în felul ei aparte, ca și cum ar fi mai dispusă să înghită foc decât să spună ce-i trece prin cap cu voce tare. Știi ce-ți dorești tu de fapt, articulează ea cu grijă. Nu vrei doar să te asiguri că Anna e bine. Vrei s-o aduci înapoi.

Îmi plec privirea.

— Dumnezeu mi-e martor, Cas, că o parte din mine ar vrea ca asta să fie posibil. Anna ți-a salvat viața și a răzbunat uciderea soțului meu. Dar nu se poate să o iei pe calea asta.

— De ce nu? întreb pe un ton amar.

— Pentru că există niște reguli, replică ea. Reguli care n-ar trebui încălcate.

Ridic ochii și mă încrunt la ea.

— N-ai spus că nu se poate.

— Cas...

Încă un minut și simt că voi claca. Ridic brațele în semn de capitulare și mă îndrept spre dormitorul meu. În timp ce urc scările îmi astup urechile ca să nu aud ce-mi spune și îmi înghit milioanele de vorbe care îmi stau pe limbă. Thomas pare a fi singura persoană cât de cât interesată să afle ce se petrece.

În dormitor mă așteaptă Anna. Capul i se leagănă de parcă ar avea gâtul rupt; ochii i se rostogolesc în sus spre mine.

— E prea mult pentru mine în clipa asta, îi șoptesc, iar ea mormăie ceva în chip de răspuns.

Nu încerc să îi citesc pe buze. Prin ele se scurge prea mult sânge negru. Anna se îndepărtează încet și eu încerc să-mi țin ochii fixați asupra podelei, dar nu prea reușesc, așa încât, atunci când Anna se aruncă afară pe fereastră, îi văd rochia

Respectiv, fluturând în timp ce se prăbușește și aud izbitura corpului ei atunci când atinge pământul.

— La dracu', rostesc pe un ton între mârâit și geamăt.

Pumnii mei lovesc peretele și șifonierul; dărâm veioza de pe noptieră. Vorbele mamei îmi răsună în urechi; pentru ea, totul pare atât de ușor. Îmi vorbește ca unui școlar cu fantezii despre eroi care salvează o domniță aflată la ananghie, cu care pornește apoi călare în amurg. În ce fel de lume își închipuie ea că am crescut?

— Va curge probabil ceva sânge, zice Thomas cu regret în glas, deloc potrivit cu entuziasmul prefăcut care i se citește în ochi. Aproape întotdeauna curge sânge.

— Nu zău? Ei bine, dacă va fi mai mult decât o halbă, să îmi spui de pe acum, ca să mă pregătesc să-l colectez, replic eu, iar Thomas rânjește.

Stăm în fața dulapului lui din vestiar și discutăm despre ritualul pe care încă nu a izbutit să-l pună la punct. Totuși nu a trecut decât o zi și jumătate. Sângele despre care vorbește este legătura cu lumea cealaltă – sau prețul. Nu știu care din ele. Thomas mi-a vorbit despre ea în ambele feluri, descriind-o ca pe un fel de pod și totodată o taxă de trecere. Poate că e ambele și lumea de dincolo e în fapt un drum cu plată. Thomas e cam nervos, probabil fiindcă realizează cât de nerăbdător sunt. Și poate și-a dat seama și că n-am dormit prea mult azi-noapte. Arăt îngrozitor.

Se îndreaptă de spate când o vede pe Carmel, care se apropie, arătând, ca de obicei, mult mai bine decât noi. Părul prins într-o agrafă îi saltă vesel pe umeri, într-o fluturare blondă. Sclipirea brățărilor ei din argint mă orbește.

— Bună, Thomas. Bună, zombie-Cas, ne salută ea.

Respect pe — Bună, îi răspund. Deci înțeleg că ai auzit ce s-a întâmplat.

— Mda, mi-a povestit Thomas. Ce chestie înfricoșătoare!
Ridic din umeri.

— N-a fost așa de rău. Riika a fost destul de cool. Păcat că n-ai venit cu noi.

— Poate c-aș fi venit dacă n-aș fi fost dată afară din club.

Își pleacă privirea și Thomas intră imediat în defensivă. Își cere scuze pentru Morfran, care a avut un comportament deplasat, iar Carmel dă din cap aprobator, cu ochii țintă în jos.

Ceva se întâmplă în spatele genelor ăloră plecate ale ei. Nu vede că o urmăresc sau poate își închipuie că sunt prea obosit ca să remarc, dar în ciuda extenuării îmi dau seama despre ce este vorba și asta mă face să-mi țin răsufierea. Carmel s-a bucurat că a fost exclusă. Între momentul cu scrijelitul runelor și furca înfipță în haina ei, lucrurile au scăpat de sub control. Se vede în ochii ei, în felul în care privirea îi zăbovește tristă asupra lui Thomas atunci când el nu e atent sau când mimează interesul față de poveștile lui despre ritual. Și în tot acest timp Thomas continuă să zâmbească, fără să-și dea seama că mintea lui Carmel zburdă aiurea. E ca și cum aș urmări un film începând cu ultimele zece minute din el.

De când eram în clasa a opta n-am mai stat un întreg an școlar în același loc și trebuie să recunosc că e ceva destul de neplăcut. E luni, ultima săptămână de școală, și sunt nevoit să semnez un nou caiet de amintiri cu sângele proprietarului. Oameni cu care n-am vorbit niciodată vin la mine înarmați cu un pix și un zâmbet, în speranța de a căpăta ceva mai personal decât banalul „să ai o vară minunată”. Speranțe deșarte. Nu pot să nu mă gândesc că ceea ce vor de fapt de la mine este să le

Resp scriu un mesaj criptic sau aiurit, ceva cu care să alimenteze bârfele. Sună tentant, dar până acum n-am făcut-o.

Cineva mă bate pe umăr și când mă răsucesc dau cu ochii de Cait Hecht, protagonista întâlnirii ratate din urmă cu două săptămâni. Fac un pas în spate și aproape că mă lovesc de ușa dulapului meu din vestiar.

— Bună, Cas, zâmbește fata. Vrei să-mi semnezi caietul?

— Sigur, răspund.

Mă străduiesc să găesc o formulă mai personală, însă tot ce-mi trece prin cap este: „Să ai o vară minunată.” Îi scriu numele și adaug o virgulă. Ce altceva ar mai fi de zis? „Scuze că ți-am dat papucii, dar îmi aminteai de o fată pe care am exterminat-o?” Sau poate „N-ar fi mers oricum. Fata pe care o iubesc te-ar fi eviscerat.”

— Deci ai ceva planuri speciale pentru vara asta? mă întrebă Cait.

— Nu prea știu. Poate că voi călători un pic.

— Dar o să te întorci la toamnă, nu-i așa?

Ridică politicos din sprâncene, dar știu că face conversație de complezență cu mine și atât. Cait a început să iasă cu Quentin Davis la două zile după episodul din cafenea, așa mi-a povestit Carmel. M-am simțit ușurat la aflarea veștii, iar acum sunt bucuros să văd că nu pare deloc supărată pe mine.

— Bună întrebare, îi răspund înainte de a renunța la găsierea unei idei deștepte și a mâzgăli: „Să ai o vară minunată” pe colțul paginii din caietul ei de amintiri.

Zece

Mă uit pe geamul mașinii lui Carmel și nu zăresc nicio lumină, în afară de stele și de licărul slab al orașului pe care l-am lăsat în urmă. Thomas a așteptat luna nouă. Susține că e momentul cel mai bun pentru a lua legătura cu Anna. Și că ar fi de ajutor să ne aflăm în apropierea locului în care Anna a trecut dincolo, așa că ne îndreptăm spre ruinele casei ei victoriene. Dacă ar fi să pun lucrurile cap la cap, ar avea noimă. Și totuși îmi simt gura uscată, iar Thomas va trebui să-mi explice totul din nou atunci când vom ajunge acolo, pentru că în prăvălia bunicului lui nu am avut răbdare să stau să-l ascult.

— Ești sigur că poți să faci față, Cas? mă întrebă Carmel privindu-mă în oglinda retrovizoare.

— Trebuie, îi răspund, iar ea dă din cap.

Am fost surprins când Carmel a decis să vină cu noi ca să participe la ritual. Din ziua aceea, pe holul școlii, când i-am citit detașarea din ochi, am privit-o altfel. Dar poate că m-am înșelat. Poate că halucinez. Așa pățești când nu dormi decât trei ore și visezi că iubita ta s-a sinucis.

— E posibil să nu funcționeze, zice Thomas.

— E în regulă. O să încerci și vom vedea ce iese. Mai mult de atât oricum nu putem face.

Vorbele și tonul pe care le rostesc sunt rezonabile. Logice. Și asta pentru că n-am de ce să-mi fac griji. Sunt convins că

Respectiv, ritualul va funcționa. Thomas e încordat precum strunele unei viori și n-ai nevoie de un diapazon ca să simți valurile de putere pe care le emană. La fel ca mătușa Riika, e un adevărat vrăjitor.

— Hei, îl aud că zice. După ce terminăm ne putem opri să luăm un burger?

— Ți-e gândul la mâncare? îl întreabă Carmel.

— Nu tu ai postit timp de trei zile, ai făcut băi de căință în aburi de plante medicinale și n-ai băut altceva decât poțiuniile alea purificatoare dezgustătoare de crizanteme preparate de Morfran. Carmel și cu mine ne zâmbim unul altuia în oglinda retrovizoare. Sunt lihnit de foame, adaugă Thomas.

Îl bat pe umăr.

— O să-ți comand un meniu complet după ce terminăm.

Mașina înaintează încet și pătrundem pe strada unde se afla casa Annei. O parte din mine își dorește ca după colț să se ivească clădirea așa cum o știam, încă în picioare, putrezind pe fundația sa șubredă. În schimb, locul e gol. Farurile mașinii lui Carmel luminează alea care duce spre nimic.

După explozia casei, consiliul orășenesc curățase molozul, în încercarea de a afla cauza dezastrului. Nu au descoperit-o, dar adevărul e că nici nu s-au străduit prea mult. Au cercetat subsolul, au ridicat din umeri și l-au umplut cu pământ. Acum tot ceea ce a fost este ascuns privirii. Locul în care se înălța casa arată ca o parcelă de teren viran, plină de pământ bătătorit, tufișuri și buruieni care se înmulțesc al naibii de repede. Dacă ar fi examinat totul cu mai mare atenție sau ar fi săpat mai adânc, ar fi descoperit cadavrele victimelor Annei. Însă curentul degajat de acei morți necunoscuți era în continuare prea puternic și le șoptea căutătorilor să-și ia ușurel tâlpășița și să-i lase în pace.